

Highlights: Hellbilly's Rock Spalter

Inside

Address:

Hellbilly
c/o Ransfeldt
Brogatan 14
654 55
Vadstena

- 1 Medlemsinformation
- 2 Vi Tycker
- 3 mm Mycket Mera
- 4

-
-
- *Hellbilly hälsar er välkomna!!! Rock on...*
-

Informationsblad

Hellbilly
rock förening
• Nr 3
Juli 1998

HELLBILLY

Medlemsinformation

It's only rock'n roll!

Då var det dags igen då. Nr.3 av Hellbillys medlemsutskick

Rock n' roll, ytterst liten del förstår. Det får duga. Vi skickar ut samma utskick som i maj, det är ingen som märker nåt.

*Hellbilly har ett motto: Vi kör så länge som vi tycker att det är roligt. Sen när det inte blir roligt längre så biter vi ihop och kommer igen. Det är med knuten näve som vi för tredje gången i en lagom liten demokrati i norra Europa, som vi med stolthet skriker ut **HELLBILLY!!!!** Det handlar om rock n' roll och en attityd som heter duga. Livet ska inte vara tråkigt utan det ska vara rock n' roll helt enkelt.*

Musiken förenar väl oss som är medlemmar i föreningen på nått vis. En del samlar på skivor och är rent utav fanatiska. Olika skivetiketter, olika färger på vinylen, live-inspelningar och bootlegs.

CD-skivor med outgivna tagningar av låtar dom redan har i tre versioner. Men så finns det dom som bara hittar en skit bra rock n' roll platta och spelar den tills dom tröttnar på den. Dom skiter i vem som skrev texten och vem som spelar vad. Och vad dom har gjort tidigare och vad dom gör när dom inte rockar. Dom skiter i allt det där, bara volymen är hög.

När du ligger i gräset och läser en solblekt Knasen ifrån 1989 i sommar Sverige och helt plötsligt cyklar en finnis sommarjobbare på Posten förbi och detta hamnar i dina glass och solkräms kletiga händer. Det är rätt mycket rock n' roll över sommaren. Festivaler som avslöser festivaler. Det är därför Hellbilly ligger lite lågt med "happenings" under sommaren. Men Vi ligger inte på lat sidan för det.

Först och främst så Förhandlar vi om att sända närradio. Och göra rockprogram för ER (Radio Solsta 92,2). Plus att vi har gjort en hemsida som ni kan besöka om ni har tillgång till dator och internet.

[Http://www.054.com/hellbilly](http://www.054.com/hellbilly)

Sedan planerar vi en pubkväll igen. Där kan medlemmarna hjälpa till. Vet ni något band som skulle vilja spela eller flera band så gör vi en egen festival. Hör av er till Hellbilly.

Vi har fått tillskott i styrelsen ingen mindre än Heavy metal freaket Fredrik Hallén som suppleant. Samt New model army fanset Jonas Lindau som Webbdesigner och suppleant.

/Ordförande.

We sold our soul's for Rock 'n Roll

HELLBILLY

's Rock Spalter

Dahlin's RAW POWER

The Sisters Of Mercy -

FLOODLAND

Floodland var den första Sisters skivan som jag hörde och inte länge därefter den första som jag köpte. Året var våll 1991 eller nåt ... Jag gick typ i 6:an eller 7:an. Bara genom att titta på skivomslaget så förstod man att det var nåt extra med bandet The Sisters Of Mercy "Nåt mörkt och härligt".

Skivan har ett egendomligt ljud som inte liknar nåt annat som jag hört. Det är trummaskinen Doktor Avalanche som utgör större delen av musiken ... .. Eller kanske egentligen inte. Egentligen så är det nog alla ljud som strömmar ut ur högtalaren som utgör det speciella ljudet även om det är trummaskinen som gör att ljudet blir lite udda. En stor orsak till att det låter lite udda är nog att det inte finns så mycket "hi-hat" och "cymbaler" i låtarna ... när jag tänker efter så tror jag inte att jag har hört en enda "cymbal" på "floodland", det finns nog däremot nån sorts "hi-hat" i de flesta låtarna, men det är fortfarande inget riktigt "hi-hat" ljud.

Andrews röst är ju inte att leka med heller ... den är mörk, lite hes, dov, och otroligt bra. Andrew skull absolut inte kunna sjunga nån "ozzy" låt, men det kräver vi inte utav Andrew heller. Om man sänker diskanten på låtarna till ca 20% så låter alla ljud nästan lika bra ändå, och det är ju lite speciellt. Det är våll i stort sett bara den fejkade "hi-hat:en" som inte blir det samma. Men sången, basen, gitarrerna och trummorna låter nästan lika bra.

Första gången jag hörde sisters så visste jag inte om jag skulle tycka att det var bra eller dåligt. Det låt bara annorlunda och spännande. Men när man väl lyssnat in sig på musiken så är det klippt. Då finns det ingen återvändo. Det är allt eller inget som gäller bara så ni vet. Som tur är "för ekonomin" men som synd är "för dronen" så har Sisters bara gett ut tre skivor och två samlings-skivor. Den första samlings-plattan "Some Girls Wander By Mistake" (02/08/93) så har skivbolaget gett ut låtar från 80-83 då sisters bara gav ut singlar. Med andra ord så är det singlarna från 80-83 som ligger på plattan och dessa låtar är svåra att få tag i på annat sätt än samlings-skivan och det är också därför som skivan är utgiven. Den är utgiven som "öron godis bonus" till alla fans.

FLOODLAND · NEVERLAND

a fragment

I had a face on the mirror
I had a hand on the gun
I had a place in the sun
and a ticket to Syria

I had everything within my reach

I had money and stuff
Each and evry call
Too mutck but never enough
Tear it upp and watch it fall

/Henrik Dahlin

DANZIG

"Danzig 4"

7,5/10

"Danzig 4" är det logiska namnet till den fjärde "Danzig" plattan i serien "Danzig". Platta är utgiven av "American records", och det är Glenn Danzig som sjunger och skrivit alla låtarna.

Skivan är utgiven i "papp" fodral och bara det är lite annorlunda. Vissa människor gillar de nya "papp" fodralen och andra gör det inte. Mitt personliga tycke är att det är lite coolt med "papp" fodral men skivorna står så jävla mycket bättre i CD-stället med det traditionella plast fodralet.

Det första som händer när jag sätter i skivan i stereon är att det står: 66.64.41 på displayen. Med andra ord 66 låtar 64 minuter och 41 sekunder. Det är först 12 låtar sedan 53 tomma spår och en sista låt i slutet. Den första låten "brand new god" går i den klassiska Danzig stilen. Låt nr två går också i hyfsad "Danzig" stil. Låt nummer tre däremot "cantspeak", bryter trenden totalt. I låten "cantspeak" är det en ny sida av Danzig som visas upp. Rösten som framförs av Glenn Danzig är en röst som jag inte tidigare visste att Glenn var kapabel av att utföra. Hela musikstycket "cantspeak" är ett deprimerande mästerverk. Musiken fortsätter med lite glada överraskningar och efter några veckors lyssnande så är "Danzig 4" min favoritplatta bland "Danzig" serien.

Skivan i helhet är ett sorts avsked till "ALLT". Skivan "Danzig 4" är det mest deprimerande som jag någonsin hört tror jag. Med låtitlar som: "BRAND NEW GOOD", "CANTSPEAK", "GOING DOWN TO DIE", "UNTIL YOU CALL ON THE DARK", "BRINGER OF DEATH" och "I DON'T MIND THE PAIN" har Glenn Danzig verkligen lyckats denna gång också. I skivkonvelutets mittenuppslag så finns den coolaste bild jag någonsin sett i ett skivkonvelut. Jag tänker inte avslöja vad det är utan ni får gå och titta själva...

/Henrik Dahlin

Mattias Jump Suit

Mattias Ransfeldt

(skivpratare på Radio Solsta tisd 19:45-22:00)

The NBC '68 comeback special!!!
Av Mattias Ransfeldt.

27-29 juni 1968 gjorde Elvis Presley comeback. Det är 30 år sedan men musiken håller än. Det är rock 'n roll helt enkelt.

Tänk er Elvis i svart läder och större pollisonger än tidigare. Men de skulle bli längre och bredare med åren. Det gjordes en show som man valde att kalla "one night with you". Där Elvis satt ner tillsammans med 2 av de 3 musikerna ifrån 50-talet. Scotty Moore och D.J. Fontana. Men även Charlie Hodge, Alan Fortas och Lance LeGault fanns med. Poängen med denna showen var att Elvis skulle sitta ner hela tiden och vara "rumsren". För på 50-talet så var han ju "grotesk". Grejen var att det skulle se så avslappnat ut som möjligt och att det skulle vara improviserat. Det var en utvald publik och man övade ett par gånger som filmades men till slut så sa man: nu kör vi. Under hela tiden så hade Elvis suttit ner men till slut så kan han inte bärga sig utan ställer sig upp och vickar på höfterna. Publiken som ska vara lugna blir mer och mer uppspelta och Elvis utnyttjar detta. Han säger att han fick göra vad han ville i showen, bara han satt ner. Och publiken jublar. Han gör även det kända läpp-tricket. Publiken är över lyckliga. Han säger (URSÅKTÄR) att han gjorde 30 filmer så, med läppen och någon sa "Action". Och han blev: öh öh, och läppen. Han fick alltid riktigt chansen att visa vad han kunde i filmerna... Elvis is back!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Den riktigt comebacken då.

Elvis i svart läder i en boxnings ring. Denna gången stående och inte lika nervös som i One night with you. Sjungandes sina gamla 50-tals hits som varvas med nya låtar där han verkligen visar vad han går för. Elvis är i hör form. Med en mer fylligare röst, mer mogen röst. I samma ögonblick som Elvis intog scenen och trollband publiken så tog han tillbaka kronan. Han är the king of rock 'n roll.

Men under 1969 så hände det mer intressanta saker, rent musikaliskt sett. Elvis gjorde 57 framträdanden under -69 under perioden 31 juli-28 aug. Det finns nog lika många bootlegs ifrån denna tiden. Under den här tiden så var Elvis på topp rent musikaliskt och hälsomässigt. Detta skulle ligga som grunden inför 70-talets turnerande. Som senare skulle knäcka Elvis(?).

Under varen så handplockade man musiker som skulle vara med under sommar-perioden som nyss nämndes. De flesta stannade ända fram till 1977... James Burton (gitarr) Ronnie Tutt (trummor) Jerry Scheff (bas) Charlie Hodge (Komp gitarr) the Imperial

Quartet samt *The Sweet Inspirations* (Kör) och bobby Morris orkester.

Bill Black var basist åt Elvis under 50-talet. Men under 60-talet så dog han, troligen självmord.

/Mattias Ransfeldt

Kiss

Carnival of souls, the last sessions.

Mercery

10

Ryktet på Internet om att Gene Simmons skulle vara död är inte sant.

Denna skiva är det senaste ifrån Kiss. Nya KISS är bättre än Metallica någonsin har varit. Den här skivan är bättre än Load och Reload tillsammans.

Den här har ett hårdare sound än vi är vana att höra KISS med. Lutar lite åt grunge hållet. Ett steg ifrån glamrocken och ett naturligt steg i deras musikaliska utveckling. De är grymmare än tidigare till och med utan smink.

Ett måste i skivhyllan.

/Mattias Ransfeldt

Niclas rockar loss ...

Niclas Håkansson

rockar loss ...

Jag rockar loss på Roskilde Festivalen i år. Denna fantastiska upplevelse äger rum 25-28 juni.

Lindau's residence

New Model Army –

Lite historik

Justin Sullivan är låtskrivare, musiker, sångare och producent, mest känd som grundare och medlem av New Model Army

Justin bildade New Model Army 1980 i Bradford. Som en av de få överlevande grupperna från den sena punk-eran har New Model Army inspirerat många av dagens band, även om deras musik har förändrats sedan dess. Deras första skiva *Vengeance* nådde första plats på UK charts, och det har varit många hits under de fjorton år och sju Album som gått sedan dess.

I första hand skapade dom sitt rykte som ett live-band som kunde ge samma känsla till publiken oavsett om det bara var några hundra personer i en liten klubb eller om det var tiotusentals människor på en arena.

Under åren som gått har dom hunnit med över 1000 spelningar i världens alla hörn och ses numer som ett slags underground kultband. Efter 14 år är det fortfarande omöjligt att kategorisera deras musik.

Trots att New Model Army drar allt mer publik, har Justin ofta blivit tillfrågad om han vill spela utan resten av gruppen, i mindre lokaler, för att publiken ska kunna känna intimiteten och känslan av att höra hans musik i dess mest grundläggande former.

Justin har även hunnit med att producera skivor åt andra artister, såsom poeten Joolz och Rev Hammer. Att producera är ett av hans största intressen, och tack vara New Model Army har han fått samarbeta med producenter som Glyn Jones, Bob Clearmountain, Chris Kimsey, Pat Collier och Niko Bolas.

Justin ser sig själv mest som en låt-skrivare, och hans talang på området har till stor del bidragit till New Model Army's framgång. Sepulturas cover på *The Hunt*, är ett bevis för detta. Hans texter bygger på allt från politiska till religiösa teman. Sedan 1988 har han tillsammans med Joolz och Rev Hammer turnerat under namnet Red Sky Coven. Det blev en enorm succé med föreställningar innehållande akustisk musik, poesi och berättelser.

Viktiga datum

1980: Gruppen bildas av Justin Sullivan (låtskrivare/sångare/gitarrist), på trummor är det "Tom Tom" Tompkins och på bas Stuart Morrow. Tompkins var omänskligt förtjunt i cymbaler vilket gav ett märkligt "sound", han slutar efter bara ett år. Stuart var väldigt talangfull och det var han som började med "lead bass", något som kännetecknar NMA än idag.

1981: Rob Waddington tar över trummorna efter Tompkins. Han visste inte vad han gav sig in på, slutade även han efter ett år med orden: "you'll never get anywhere without me", nu vet vi hur det gick.

1982: Så kommer då Rob Heaton, en otroligt duktig trummis som gav NMA ett riktigt lyft.

1985: Jason Harris tar över basen efter Stuart. Jason var bara 17 år när han anslöt sig till NMA, huvsat talangfull men väldigt lat. Han trodde han skulle växa in i gruppen men det blev tvärtom. Gick vidare 1989 till gruppen Atom Heart Mother, för att sedan spela vidare med ex-medlemmar från Damned.

1986: Mark Feltham gör en snabbvisit med munspel på *Ghost of Cain*, han följde även med gruppen ut på *Poison street* turnén. Mark är en

av världens bästa och har efter NMA bland annat spelat med Tom Jones

1987: Ricky Warwick kommer in då låten *51st state* ska spelas live eftersom två gitarrer behövs. Ricky spelade i *Rough Trade*, som följde med NMA under *Poison street* turnén, så han fick jobbet. Han lämnade NMA senare samma år och bildade *The Almighty*. Chris McLaughlin tar över gitarren efter Ricky. Han stannade en bit in på 88, sen gick han till gruppen Loud.

1989: Nelson, bas, kommer för att stanna. Han är väldigt duktig på både gitarr och bas, och har även varit med och skrivit några låtar. På senaste turnén såg jag honom tom spela trummor så numer tvivlar jag på att det finns något han inte kan. Ed Alleyne-Johnson spelar elviolin på skivan *Thunder & Consolation* samma år.

1990: Ansluter sig Adrian Portas för att spela gitarr. Han var med på hela *Impurity* turnén och spelade i studion på *The love of hopeless causes*. Han lämnar NMA 1992 och bildar gruppen Dollface.

1993: Dave Blomberg, gitarr, ansluter sig till NMA. Han var även med på Justins solo-projekt *Big guitars in little Europe*, albumet *Strange Brotherhood* och på årets turné. Så även han har väl kommit för att stanna, får vi hoppas.

1998: Rob Heaton läggs in för operation, med på turnén kommer istället Michael. Han gjorde en mycket bra insats på spelningen jag såg i Köpenhamn, men vi hoppas trots allt att Rob snart är tillbaka...

/Jonas Lindau

Jonathan's Forum

Black Sabbath

(1980 och framåt)

Om man ska vara helrätt idag när man skriver om Black Sabbath så ska man hylla plattorna med Ozzy och förneka åren efter hans avhopp. Visst, även jag tycker att Sabbaths första verk hör till de tuffaste och mörkaste skivsläppen genom tiderna men nu vill jag att ni ska få upp ögonen för det Black Sabbath som har härjat mellan 1980 och fram till förra året.

I slutet på 1979 så fick Tony Iommi nog av snöstormen som for runt i näsan på Ozzy Osbourne och gav honom kicken. Ozzy var en stor personlighet som många upplevde som oersättbar och fansen tvivlade när den lille mannen med den stora rösten, Ronnie James Dio, fick platsen som sångare.

Det bar iväg till Florida och inspelningen av *Heaven and Hell* gick undan så den visslade om det. Nu gällde det att smida medan Sabbaths namn fortfarande var i hetluften efter Ozzy's avsked. *Heaven and Hell* blev en braksuccé och jag håller skivan som en av de absolut bästa klassiska hårdrocksplattorna genom tiderna. Uppföljaren, *Mob Rules*, var även den en höjddare.

Mob Rules turnén resulterade i ett livealbum med den passande titeln *Live Evil* 1983. Sedan var cirkusen igång igen. Ronnie Dio hoppade av då han blev anklagad för att ha mixat sången för långt fram i ljudbilden på liveplattan. Det var iallafall vad ryktena sa även om jag har svårt att tro att han smög in i studion på nätterna för att lyfta fram sin redan klockrena röst. Ronnie fick iallafall kicken och nu hamnade Sabbath i sin enda riktiga pinsamhet under alla sina år. Näste sångare blev nämligen ingen mindre än Ian Gillan från *Deep Purple*. Gillan har själv sagt att han var den sämsta sångare Sabbath har haft och det är bara att hålla med. Albumet *Born Again* duger knappt att kasta freesbee med.

Nu satt Tony Iommi och kliade sig i mustashen och ville prompt släppa en soloplatte och det skulle han få sa skivbolaget. Strax innan skivan skulle komma ut så ändrade sig givetvis bolaget som vill tjäna pengar på namnet *Black Sabbath*. Plattan fick namnet *Seventh Star*, *Black Sabbath* feautering Tony Iommi (som nu var den enda originalmedlemmen). Sången sköttes av Glenn Hughes och är en mycket tung skiva med ett grymt gitarrspel. Turnén däremot blev ett totalfiasko med en nerkyrkad och berusad sångare på scenen.

Näste man till mikrofonstativet blev Ray Gillen som inte hade gjort sig känd i tidigare sammanhang men han försvann mystiskt strax efter inspelningarna för att i sin tur ersättas av Tony Martin. Det är lite oklart vem som sjunger på *The Eternal Idol* men jag skulle satsa mina dollar på att Tony Martin sköter det mesta på denna förträffliga platta. Denna upplaga av Sabbath kom att hålla sig i flera år med undantag av en bassist här och där. Ray Gillen avled för övrigt för ett par år sedan i en hjärtsjukdom.

Efter albumen *Headless Cross* och *DNR* blev det tydligen väldigt viktigt att tjäna storkovan på en återförening med Ronnie Dio. En förbannat tung skiva med historiens fulaste omslag spelades in och släpptes under namnet *Dehumanizer*. Givetvis höll inte vänskapen och Ronnie hoppade av i slutet av turnén för att återigen ge plats för Tony Martin och

albumet *Cross Purposes*. Samma sättning spelade in *Forbidden* som blev den blekaste Sabbath-skivan sedan *Born Again*.

Nu blev det återigen dags att tjäna pengar och nu var det inte fråga om några småkulor. Originalsättningen med Ozzy, Iommi, Butler och Ward sammanstrålade för att visa småglöden hur man skrämmer skiten ur en publik. Turnén gick lysande fram till att Bill Ward fick en lindrigare hjärtinfarkt och var tvungen att ställa in europatumén. Han ersattes snabbt av Vinnie Appice som tidigare hade varit på *Mob Rules*. Turnén håller på hela sommaren ut.

Som avslutning kan man lugnt påstå att *Black Sabbath*s skivkatalog från 1980 och framåt bjuder på stor underhållning av gitarriffets mästare Tony Iommi. Inte dåligt av en man som saknar två fingerspetsar och dessutom är den enda medlem som har varit på Sabbaths alla 18 skivor.

Följande skivor har *Black Sabbath* släppt efter det att Ozzy fick kicken. Siffran inom parentes anger ett betyg mellan 1 och 10.

Heaven and Hell (10)
The Mob Rules (8)
Live Evil (8)
Born Again (3)
The Seventh Star (8)
The Eternal Idol (7)
Headless Cross (10)
DNR (8)
Dehumanizer (8)
Cross Purposes (8)
Forbidden (6)

Under hösten kommer ett nytt livealbum med originalsättningen som antagligen kommer att vara grymt bra. Vissa bootlegs talar för det.

/Jonathan Strandlund

Fredrik's "privat parts"

Motley Crue

I Los Angeles, Februari 1981 bildades ett av glamrockens hårdast partajande band, *Motley Crue*. Gruppen består av: Nikki Sixx (b), Tommy Lee (d), Vince Neil (vo) Mick Mars (g).

I begynnelsen var det tänkt att gruppen skulle kalla sig "christmas", Nikkis förslag. Sedan kläckte Mr Mars det numera passande namnet "Motley crue". Bandet började gigga på ställen som: "The Starwood", "Pookie's sandwich shop", "The Whiskey", oftast inför en skara på 15-30 tappra. På sitt eget oberoende bolag, "Lethür Records", spelade dom in en singel, "Stick to Your Guns" & "Toast Of The Town", som dom i samband med giggen delade ut till publiken.

Det dröjde inte länge innan första LP:n kom, "Too Fast For Love", även den på "Lethür Records". Det var nu som det började hända saker, skivan sålde mer och mer, till slut blev dom signade av "Elektra Records", som återutgav "Too Fast For Love", men utan låten "Stick to Your Guns".

Med nästa LP, "Shout At The Devil", kom så det riktiga genombrottet, *Motley* deltog i 1984 års "Monster Of Rock", som bl.a tog dom till Sverige och Råsunda. Senare samma år turnerade *Motley* för första gången världen runt. Dom kommande åren etablerade sig *Motley* som ett av de största banden på hårdrocks-cenen.

/Fredrik Hallén

VI TYCKER

- 1 *The Sisters Of Mercy*
- 2 *The Sisters Of Mercy*
- 3 *The Sisters Of Mercy*

Mattis Ransfeldt

- 1 *Tempel off the dog* : bästa skivan sedan Elvis Suncollection.
- 2 *Morrissey's* Senaste : Enda artisten som får riktiga män att gråta.
- 3 *Seven Mary Three* : Nytt album ute nu... Köp.
- 4 *Hellbilly's* hemsida: www.054.com/hellbilly

Lindau's bästa

- 1 *New Model Army*
- 2 *Type O Negative*
- 3 *Nirvana*

Fredrik Hallén

1. *Primal Fear* - *Primal Fear*
Underbar tysk 90-tals hårdrock
2. *In Flames* - *The Jester Race*, Svensk melodios deathmetal
3. *Life Of Agony* : ångest laddat Americanskt, Tungt.

Rock plock : Rock plock : Rock plock : Rock plock : Rock plock : Rock plock

New Model Army - Live in Copenhagen 29/5 - 98

av Jonas Lindau & Henrik Dahlin

Hur det började

En dag i Mars såg vi att New Model Army (NMA) skulle spela i Köpenhamn. Dom har inte varit i Sverige på många år, och skulle inte heller komma hit under -98. Därför tvekade vi inte en sekund innan vi började jaga efter biljetter till spelningen. Med hjälp av diverse kontakter i Danmark lyckades vi skaffa biljetter. (Tack till Torben Kvitsen).

Vi var på väg

Tidigt på morgonen den 29 Maj satt vi på tåget, på väg mot en av årets absoluta höjdpunkter. Snart insåg vi att vi hade 9 timmar att slå ihjäl innan vi skulle vara framme... givetvis strömmade NMA's musik ur stereon under hela resan. Väl framme i Köpenhamn hade vi 3 timmar på oss att fixa någonstans att sova, få i oss mat och hitta till spelningen (Pumpehuset). Efter lite krångel med språket inne på turist-byrån, hittade vi det perfekta övernattnings-stället: En närbelägen ungdomsgård mitt i centrala stan, med 32 sängar i ett rum... det fick duga för natten. Nu skulle vi bara hitta spelningen. Efter att ha gått vilse några gånger, samt försökt att kommunicera med några danskar, vi på svenska, dom på danska, lyckades vi tillslut hitta rätt.

Pumpehuset

3 öl senare, 250:- fattigare, dock en T-shirt rikare var det så dax för NMA att beträda scenen. Det var med spänd förväntan vi stog längst fram vid scenen och väntade... .. tillslut kom Justin (sång, gitarr) in ensam och folk-havet började jubla.

Spelningen började med 10 akustiska låtar, varav 2 av dom spelades med dubbla trumm-set. Alla i bandet bytte instrument med varandra under den akustiska inledningen, och vi blev imponerade över deras musikaliska talanger. Efter en kort paus och om-möblering av scenen drog dom då igång med ösigare el-konserten. Stämningen i lokalen höjdes, tempot ökade, ölen stänkte över kläderna och svetten rann. Man rycktes med i musiken och hela publiken började sjunga med. Under det grymma bas-solot i Ambition kände man en rysning i kroppen, att se Nelson bemästra tekniken med att spela bas-solo på flera strängar samtidigt, och under tiden skratta åt publiken precis som om det inte ens vore svårt, var en obeskrivlig upplevelse.

Dave (gitarr) som är en väldigt duktigt gitarrist, hammade lite vid sidan om då många av låtarna bygger

på Nelsons bas-gångar och då Justin's gitarr hördes tydligare. Dock spelade Dave alla gitarr-solon, och först då märkte man hur duktig han egentligen är. Både Dave och Nelson körade väldigt bra under hela konserten vilket höjde kvaliteten betydligt. Tyvärr så hade Rob (ex trummis) slutat tidigare i år. Den nya trummisen höll inte samma klass men lyckades spela dom flesta låtar utan att man märkte någon större skillnad.

Efter att spelningen var slut, lyckades vi med hjälp av resten av publiken ropa in dom på scenen ytterligare 3 gånger, vilket innebar att vi fick höra 5 (2+2+1) extra låtar. När dom väl skulle gå av scenen för sista gången drack Justin det sista vattnet ur sin mugg, för att sedan kasta ut den bland publiken. Tur som han har, lyckades Henrik få tag i muggen som nu förvaras hemma bland övriga suvenirer,

samma story + bilder:

<http://www.054.com/hellbilly>

När KISS kom till

Grillby.....

Av Mattias Ransfeldt.

Det är exakt 10 år sedan som jag köpte min första KISS singel: Crazy crazy night-88. Det var min barndoms kamrat Magnus Jonsson som introducerade mig i glamrockens värld. Han var ett KISS freak och är det fortfarande fast nu med måtta, tror jag. Förutom detta minne av att vi satt på Magnus pojkrum och lyssnade på Kiss. Jag tror att Magnus gillade Paul bäst, men jag fastnade för Gene Simmons (bas). Men jag tror nog att mitt bästa minne av KISS är ifrån juni -97. Fyra killar sminkar sig hemma (Karlstad) hos mig på morgonen och åker bil till Stockholm. En mycket intressant upplevelse. Roligaste var nog när vi stannade till i Grillby för att äta pizza på den lokala pizzerian. Och det var när KISS kom till Grillby. Jag har aldrig sett så rädda pizzabagare. När vi satt där så började det samlas mer och mer folk utanför. Alla ville ju se Kiss. Jag tror att de minsta trodde nog att vi var KISS. En liten tjej på 4-6 år frågade oss om vi var det men då vrålade jag bara och sträckte ut tungan så långt jag kunde. Jag var målad som Gene. Jag sprang efter henne ett par meter innan han nästan sprang rakt i bröstet på pappan. Sedan försvann vi snabbt medan ungarna skrek efter oss. Jag tror för ett ögonblick att vi kände oss som Kiss Eller som kändisar.

Med däck tjut försvann vi från parkerings platsen och med en blick i back spegeln så såg man pizzabagarna som stod på trappan och funderade över vad det där var för nått. Föräldrarna försökte att samla ihop barnen och berätta att det var nog inte KISS. Det är som att tala om att tomten är deras salong berusade farbror. Medan vi gled igenom centrum så började allt bli sig likt utanför pizzerian i Grillby. Fast det blev ju aldrig mer som förr, KISS hade ju varit i Grillby.

Att se så blandad publik gjorde att det blev en folk fest, som en Tomas Ledin konsert...

En unge var utklädd som Ace med silver dräkt och allt. Han gick runt på arenan och sträckte båda armarna i luften och på så sätt få i gång publiken. Han drog i gång vägen.

När KISS äntligen kom ut på scenen så var man trolldunden ifrån första låten till sista extra numret. Att få se dem live var att få en dröm att gå i uppfyllelse. Fast det kändes inte verkligt att stå där 100 meter ifrån Gene Simmons juckande underliv och Paul Stanlys fjolliga bara överkropp.

Att se den sönder knarkande Ace, man kunde se igenom sminket hur sliten och trött han var. Men hans oförglömliga solo när gitarren fattar eld. Det är mäktigt. Hela konserten var mäktig, storslagen. Nästan som i slutet av en amrekansk långfilm. Som nyårsafton fast värre. Lampor, fyrverkerier och blod.

När Peter Criss trumpinnar träffar trumlådet så kändes det ända in i ryggmargen. Men Gene's bas solo är nog det bästa på hela showen. I takt med basen så juckar han sitt underliv och tittar grymare på publiken och huvudet börjar skaka. Ett grymt flin och så slår han lite på bas strängarna. Munnen öppnas lite i taget och det kommer mer och mer blod ur munnen i takt med hatt han spelar fortare och fortare. Till slut så spelar han så mycket han orkar och skakar lika mycket på skallen så att blodet yr. När alla är i extas så dundrar hela arenan och Gene flyger upp i luften och försvinner ut i Stockholms natten.

Där vi står så är det en plattform. Och Paul åker nån sorts av linbana ut dit och alla skriker och han tappar taget för ett ögonblick. Väl framme så gör han ett otroligt framträdande och jag är ca 20 meter ifrån honom. Och man kan känna hans energi.

Inte ett öga är tort när Peter Criss sjunger balladen Beth. Låt valet var naturligtvis ifrån det tidiga KISS, den sminkade perioden.

Paul och Gene är de två original medlemmarna i KISS.

Utan smink men med en hårdare attityd så är KISS aktuella med skivan Carnivals of souls, the last sessions. Eric Singer slår hårdare än sina föregångare. Bruce Kulick försöker inte att imponera på vad han kan göra med gitarren som sina föregångare. Han är mer musikalisk.

M:TV unplugged med KISS är den bästa förutom Nirvanas. Under denna konsert så kom iden upp om en återförening av gamla KISS.

Paul Stanly
Gene Simmons

Bruce Kulick
Eric Singer

Eric Carr, död i cancer
Mark St. John
Vinnie Vincent
Ace Frehley, orginial gitarrist
Peter Criss, orginial trummis.

/Mattias Ransfeldt

The Sisters

Of Mercy

Jag Henrik dahlén har tänkt att skriva lite om "The Smitters Of Percy" som jag så skämtsamt brukar kalla min favorit grupp "The sisters Of Mercy". Jag är inte säker på att allt stämmer till 100% men det får duga för nu. Om DU ligger inne med "korrektion" eller "mer info" om "The Smitters Of Percy :c)" får du gärna höra av dig t ex via e-mail. DrAndrew@hem.passagen.se

Hellbilly har en hemsida där du kan hitta e-mail adresser och mycket annat. Adressen till hemsidan är det väl ingen som missat vid detta lag. Vi tar inga avgifter för att ni surfar på våran sida. ☺ Hemsidan är ett komplement till er som har tillgång till internet.

Glöm för guds skull inte bort att "Sisters Of Mercy" spelar på Arvika Festivalen den 10-11 Juli, biljetter finns t ex att köpa på Knastret som förövrigt är Karlstads BÅSTA skivaffär (enligt min mening).

OK, Då rockar vi loss.....

1980 bildar sångaren Andrew Eldritch och gitarristen Gary Marx tillsammans med trummaskinen Doctor Avalanche gruppen Sisters of Mercy. Namnet kommer från en låt av Leonard Cohen. Gruppen ordnar lite spelningar i hemstaden Leeds och får hjälp med bas spelandet av John Langford. Man kan höra att de är påverkade av grupper som The Stooges, Velvet Underground och kanske The Doors. Under de första spelningarna kör de flera covers som t ex "1969" av The Stooges och "Sister Ray" av Velvet Underground, men dom spelade givetvis också även eget material som är skrivna av Eldritch och Marx. Omedelbart får gruppen en hängiven publik som gillar vad de får höra.

Andrew Eldritch bildar ett eget skivbolag, Merciful Release. Grunden till den idag välkända logotypen kommer från en illustration av ett dissekerat människohuvud. Den första skiva som ges ut av både bolag och grupp är 7" "Damage Done". Låten är en kraftlös lågbudgetproduktion som inte ger full rättvisa åt bandet.

1983 slutar med utgivningen av Sisters klassiska 7" "Temple of Love" / "Heartland". 12" har en cover av Rolling Stones "Gimme Shelter".

1985 börjar med att i februari kommer 7" "No Time To Cry" / "Blood Money". Singeln är försmaken av den kommande fullängdaren "First and Last and Always". Ursprungligen var det tänkt att skivan skulle hetat "Black October" då den skulle ha släppts i oktober 1984. "First and Last and Always" pendlar mellan Marx ganska enkla och dystra låtar och Husseys mer lätta och genomarbetade kompositioner.

Inom gruppen finns det stora spänningar, främst mellan Eldritch och Hussey, som resulterar i att Marx lämnar gruppen

1987 kommer min (Henrik Dahls) första inhandlade Sisters Of Mercy skiva ut "FLOODLAND". På "Floodland" har Andrews texter förändrats. Tidigare sjöng han mest om saker som hänt honom själv eller någon annan, men på denna platta blev skrivandet mer "världslikt" i låtar som "Dominion / Mother Russia", "Neverland", "Flood I" och "Flood II". En låt speciellt värd att nämna ifrån "Floodland" är "1959". Det enda instrumentet som användes var piano och till detta Andrews sång. Låten är en slags självbiografi av Andrew.

1988 i februari släpps singeln "Dominio" från "Floodland". Videon till denna låt är det vackraste och dystreaste som WEA någonsin producerat.

1989 lämnar Patricia Morrison bandet efter omständigheter. Patricia sa till pressen att hon endast fick 300 pund i månaden och att Andrew behandlade henne som en hundlort.

Vad som egentligen händer är ganska osäkert, då fröken Morrisons uttalande är det enda man kan gå efter. Eldritch håller nämligen tyst då det ser ut att kunna bli ännu en rättgång...

1990 kom singeln "More". Det är Jim Steinman som producerar vilket också hörs. Låten är en mäktig produktion. En intressant sak är att Eldritch själv inte sjunger att han behöver kärlek ("and I need all the love that I can't get to"), utan överlämnar detta sångparti åt tjejkören. Är man tuff så är man!!!

Andrew Eldritch har framställts som den hårdaste rockbysten efter Jim Morrison "Tycka vad man tycker vill".

De nyare låtarna "87-90" med The Sisters Of Mercy bygger på att låta varje instrument bli tydligt. Kanske är det som Eldritch säger att skillnaden mellan de olika plattorna inte är så stor, det handlar bara om hur mixningen genomförs. Kvar är hur som helst Sisters Of Mercys grundkvalité i hypnotism. Melodierna har aldrig varit avancerade, finessen har legat i hur de envetet cirkulerat kring sitt eget centrum. Och ovanpå det Eldritch mäktiga röst.

Andrew Eldritch är en kille som inte vill ligga på toplistor med sin musik. Han tycker heller inte att det är roligt att spela Live. När han fick frågan om varför han inte gillade att spela Live svarade han nåt i stil med:

"Hur många är det egentligen som vill se mig full och odräglig på en scen, samtidigt som jag sjunger falskt ???"

Jag tycker att Sisters Of Mercy är ett tidlöst band som aldrig kommer att bli inaktuella musikmässigt. En annan intressant sak är att det inte finns ett enda kort på Andrew utan färgade glasögon.

Till alla Sisters fans ger jag "tummen upp" och till alla som inte gillar Sisters ger jag "fingret upp". Det finns ingenting bättre än att ligga i soffan, vara halvtrött och höra Doktor Avalanche dundra genom stereon på hög (OBS hög) Volym, tillsammans med sina kompanjoner Eldritch & Co. Eller att vara packad som fan och höra "symfonierna" som The Sisters Of Mercy har komponerat på Max Volym.

The Sisters Of Mercy har inte släppt någon ny platta sedan 1990 då "Vision Thing" släpptes. "Sisters Of Mercy" har däremot släppt en samlings-skiva med en outgiven och nyinspelad låt "Under the Gun" (09/21/93). Låten "Under the Gun" släpptes även

som singel.till fullängdsalbumet " A Slight Case Of
Overbombing : Greatest Hits, Vol.1"

The Smitters Of Percy har inte spelat i sverige på
ca 8 år eller nåt och nu är det äntligen dags att
uppleva "legenderna" på Arvika-festivalen.

Ett Sisters fan, är ett hängivet fan..

/Henrik Dahlin

värt att veta

- Arvika Festivalen 10-11Juli
Hellbilly kommer att finnas på
plats.
- Se resensioner på
<http://www.054.com/hellbilly>
- Hellbilly's radiosändningarna kanske
börjar i Augusti.
- Sommaren är här ,...,. ?????

HELLBILLY
Återkommer om
ca 2 månader med ett
nytt utskick "håll ut
tills dess"

